

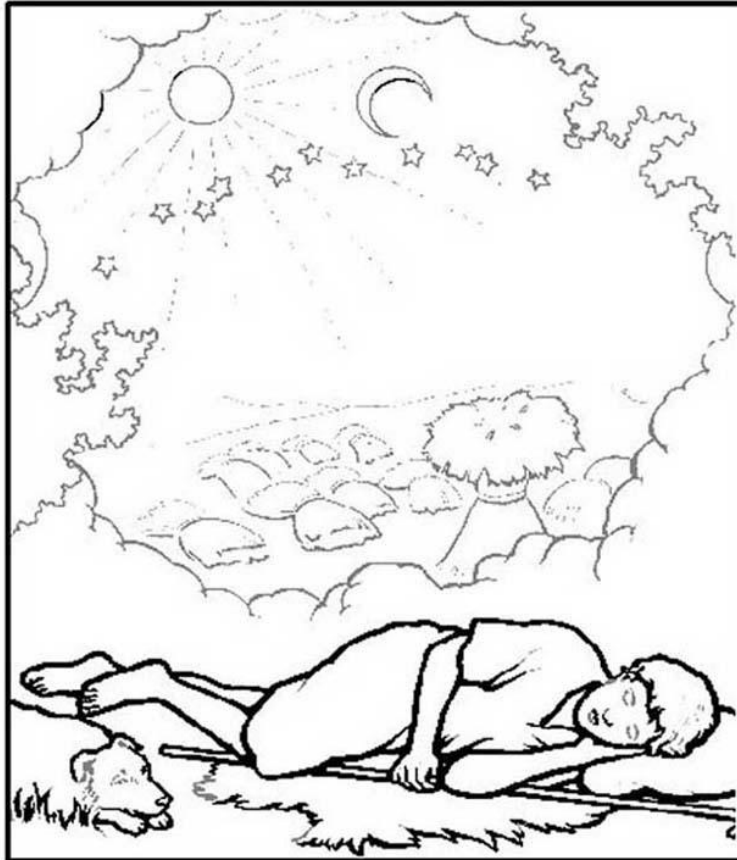
Jozef, de liefste zoon van Jakob

(C. LETERME, naar Genesis 37 - 45)

Dit verhaal gaat over Jozef. Jozef heeft elf broers. Tien zijn ouder als hij. Benjamin is zijn jongste broer. De tien grote broers houden niet van Jozef, omdat hij een verklikker is. Als ze iets verkeerd doen zegt Jozef dat aan hun vader. Ze zijn ook jaloers op hem omdat hij van hun vader een heel mooi kleed kreeg.

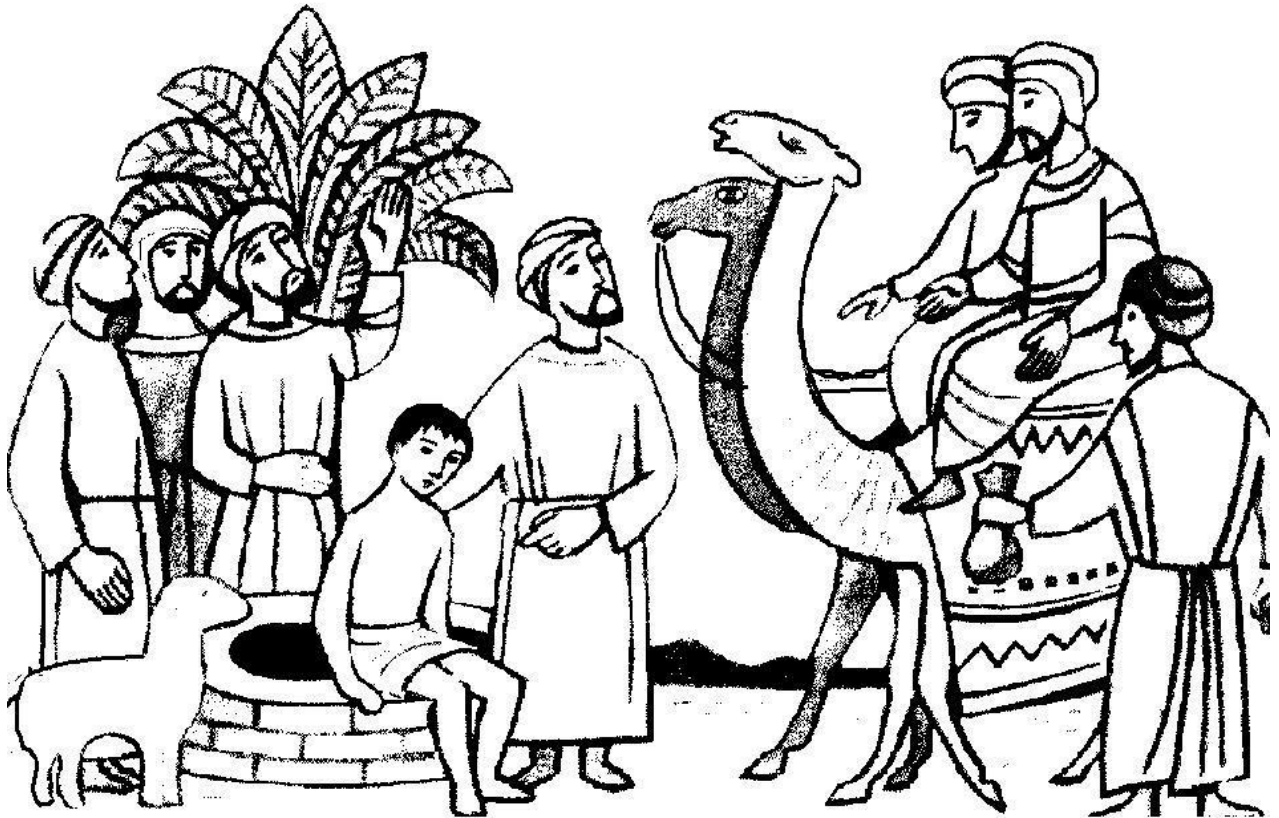
En Jozef is iemand die droomt dat de zon, de maan en elf sterren voor hem buigen. Hij zegt dan dat die elf sterren zijn broers zijn. Daarom houden zijn broers helemaal niet van hem.

Op een dag gaan de broers 's morgens vroeg naar de bergen met de schapen. 's Middags zegt vader Jakob: 'Jozef, kijk eens hoe het is met je broers en kom het me dan zeggen'. Maar als Jozef dicht bij hen is, nemen ze hem vast, trekken zijn mooie kleding uit en gooien hem in een uitgedroogde waterput.

Een tijd later halen zijn broers hem uit de put en verkopen hem aan mannen die hem meenemen naar Egypte.

De broers zijn blij dat ze van Jozef af zijn. Maar wat zal hun vader hiervan zeggen? Jozef is zijn liefste zoon.

Een van hem neemt het mooie kleeid van Jozef en doopt het in het bloed van een schaapje dat ze gedood hadden. Als ze dat bebloede kleeid aan hun vader tonen, zal hij zeker denken dat wilde dieren Jozef hebben aangevallen en opgegeten.

Intussen verkopen de mannen Jozef in Egypte op de markt als slaaf. Zo komt hij in het huis van Potifar, een belangrijk man die werkt bij de farao, de koning van Egypte.

Omdat Jozef heel goed werkt, zegt Potifar: 'Jij bent in mijn huis de belangrijkste. Alle anderen moeten naar jou luisteren.'

Op een dag is de vrouw van Potifar verliefd op Jozef. Maar omdat hij helemaal niet verliefd wil worden op de vrouw van zijn baas, loopt hij weg. 's Avonds zegt de vrouw aan haar man Potifar: 'Jozef is verliefd op mij. Wat denkt die slaaf wel!'

Potifar weet niet dat ze liegt en stuurt Jozef naar de gevangenis.

In de gevangenis zegt een gevangen wijnschenker aan Jozef: 'Ik droomde vannacht dat ik een wijnstok had. Daar kwamen drie ranken aan en daaraan druiven. Ik nam die druiven, perste ze en gaf ze aan de farao te drinken.'

Jozef denkt diep na en zegt: 'Dat wil zeggen dat je binnen drie dagen uit de gevangenis mag.' Drie dagen later komt de man vrij en mag terug werken bij de farao.

Twée jaar later schiet de farao wakker uit zijn slaap. Hij roept een aantal mannen bij zich en zegt: 'Ik droomde van zeven mooie vette koeien. Dan kwamen er zeven lelijke magere en dan ... dan aten die zeven magere koeien de zeven vette op.' Niemand kan die droom verklaren ...

tot de wijschenker terugdenkt aan Jozef.

De farao roept Jozef uit de gevangenis om zijn droom te verklaren. Jozef zegt: 'Zeven jaar is er heel veel graan. Daarna zijn er zeven jaar met honger. Maar niemand zal sterven, want men zal eten van de voorraden van de voorbije jaren.'

Dan vraagt de farao: 'Jozef, wil jij de eerste zeven jaar al het graan in schuren verzamelen om het daarna te verdelen?'
'Dat zal ik doen, farao,' zegt Jozef.
Zo wordt hij onderkoning van Egypte.

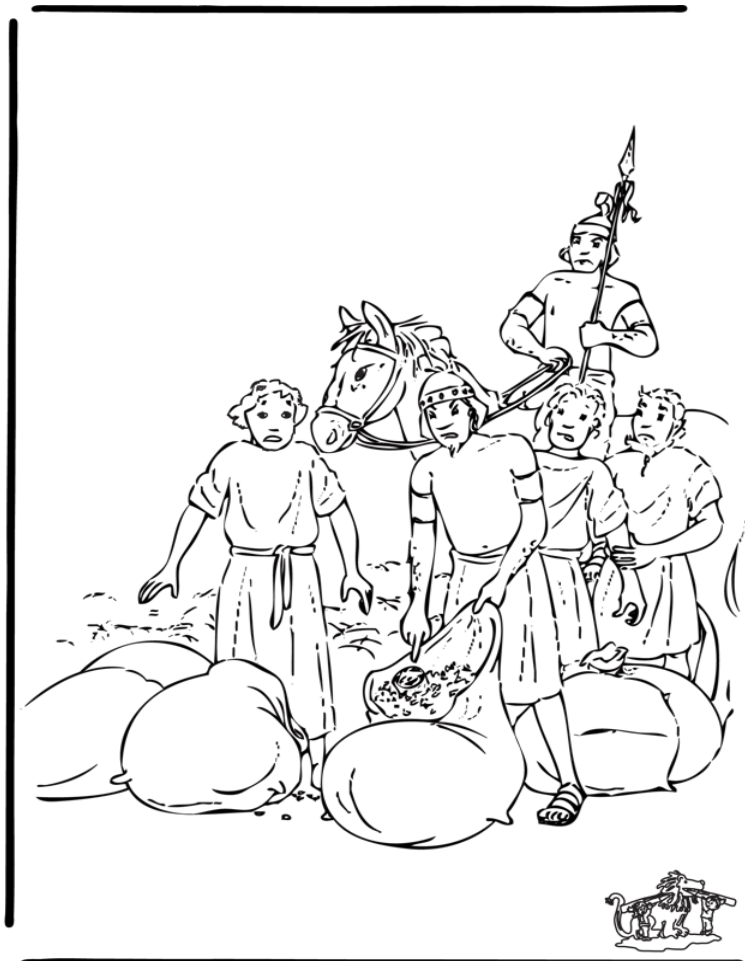

Na zeven jaren regent het niet meer. Niets groeit er nog. Alle mensen lijden honger, behalve in Egypte. Daar zorgt Jozef voor. Op een dag komen tien mannen. Jozef herkent zijn tien broers. Maar zij herkennen hem niet. 'Jullie zijn bedriegers,' zegt hij. 'Niet waar,' zeggen ze, 'wij komen graan kopen.' Maar Jozef zegt: 'Ga jullie jongste broer halen. Intussen moet Simeon naar de gevangenis. Als jullie jongste broer hier is, zal ik jullie geloven. De negen broers gaan verdrietig naar huis. Ze denken: 'Wat zal vader hiervan zeggen? Zijn liefste zoon Jozef is door de dieren opgegeten, een andere zoon, Simeon, is gevangen in Egypte en nu moet de jongste zoon Benjamin naar Egypte ...'

Thuis vertellen ze hun droevig verhaal aan hun vader. Ze gaan niet direct terug naar Egypte. Maar de grond blijft droog en de voorraad raakt op. Daarom zegt hun vader: 'Jongens, ga maar in Egypte graan kopen. Anders gaan we dood van de honger.'

Samen met Benjamin gaan ze naar Egypte. De onderkoning is niet zo nors meer. Omdat Benjamin mee is, mag Simeon uit de gevangenis. Met zakken vol graan gaan ze terug naar huis. Maar onderweg moeten ze halt houden voor een dienaar van de onderkoning: 'Jullie zijn dieven!' zegt hij, 'Jullie hebben de zilveren beker van de koning gestolen!'

'Dat kan niet', zeggen de broers, 'kijk maar in onze bagage.'

Als de dienaar de zak graan van Benjamin opent, wijst hij naar de zilveren beker: 'Zie je wel!' zegt hij. Juda, een van de broers zegt: 'Dan moet je ons gevangen nemen.' 'Neen,' zegt de dienaar, 'alleen de dief moet in de gevangenis.' Maar dan

denkt Juda aan het verdriet van zijn vader als hij zal horen dat Benjamin gevangen is. 'Nee, wij gaan allemaal samen,' zegt hij. Jozef ziet zijn broers terugkomen. Als hij hoort dat ze hun vader niet willen verdrietig maken, weent hij. 'Ik ben Jozef', zegt hij. De broers kijken op. 'Jullie hebben me aan vreemde mannen verkocht. Zo kwam ik in Egypte waar ik uiteindelijk onderkoning werd. Ik denk dat God wou dat dit gebeurde zodat ik jullie nu kan helpen.' En Jozef omhelst elk van zijn broers.

Als ze enkele dagen later naar huis willen gaan, zegt Jozef: 'Zeg tegen vader dat hij naar Egypte komt. Hier is er geen honger.'

Wanneer vader Jakob al dit goede nieuws hoort, gaat hij naar Egypte en kan hij zijn lieve zoon Jozef terugzien.